

Науково-дослідний економічний інститут

ФОРМУВАННЯ РИНКОВИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

Збірник наукових праць
№7 (86)

Київ 2008

Формування ринкових відносин в Україні: Збірник наукових праць
Вип. 7 (86) / Наук. ред. І.К. Бондар. – К., 2008. – 156 с.

Рекомендовано Вченою радою НДЕІ (Протокол №12 від 18.09.2008р.)

Збірник статей присвячено науковим здобуткам молодих науковців – аспірантів та здобувачів наукових ступенів кандидата та доктора економічних наук. Він охоплює широкий спектр проблем із таких напрямів:

- макроекономічні аспекти сучасної економіки;
- інноваційно-інвестиційна політика;
- економічні проблеми розвитку галузей та видів економічної діяльності;
- розвиток регіональної економіки;
- соціально-трудові проблеми.

Розраховано на науковців і спеціалістів, які займаються питаннями управління економікою та вивчають теорію та практику формування ринкових відносин в Україні.

Відповідно до постанови Президії ВАК України від 9 червня 1999 р. 1-05/7 даний збірник віднесено до наукових фахових видань України, в яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук (перелік №1, розділ «Економічні науки»).

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

О.І. РОЗЕНФЕЛЬД, доктор економічних наук, професор
І.К. БОНДАР, доктор економічних наук, професор (науковий редактор)
М.М. ЯКУБОВСЬКИЙ, доктор економічних наук (заст. наукового редактора)
А.В. БАЗИЛЮК, доктор економічних наук
В.Ф. БЕСЕДІН, доктор економічних наук, професор
Я.Я. ДЯЧЕНКО, доктор економічних наук, професор
В.М. ЛИЧ, доктор економічних наук, професор
В.І. ПИПА, доктор економічних наук, професор
О.Ю. РУДЧЕНКО, доктор економічних наук
О.С. ЧМИР, доктор економічних наук

РЕЦЕНЗЕНТИ

Ю.М. КРАСНОВ, доктор економічних наук, професор
Ю.В. ГОНЧАРОВ, доктор економічних наук, професор

ЗМІСТ

Макроекономічні аспекти сучасної економіки	
БОНДАР В.П. Аналіз проблем банківського аудиту	3
СТАРОК В.Д., ГРИГУЛІЧ СМ. Застосування маржинальних функцій у маркетингових дослідженнях	7
КОЖЕМЯКІНА СМ. Паралелі макроекономічних показників, які розраховуються в складі/середньострокових макропрогнозах в європейських країнах та Росії	9
КУПАЛОВА Г.І., ІЛЬЧЕНКО А.А., ГРИНЧУК Ю.С. Удосконалення методології економічного аналізу в системі управління	14
БОРИСЛАВЦЬКА Н.О. Управління посередницькою діяльністю в торговому маркетингу	19
ЛАГУН М.І. Теоретична характеристика інформаційної бази оцінки кредитоспроможності	23
ОДНЕВА Ж.К. Дослідження факторів впливу на функціонування енергетичних ринків	27
КУРМАВВ П.Ю. Теоретичні підходи до прогнозування соціально-економічного розвитку регіону	32
МАКАРЧУКІ. Основні показники оцінки платоспроможності та ліквідності підприємств і методики їх визначення	36
ГЕВЬКОВА О.Г. Реалізація стратегічних пріоритетів розвитку економіки	42
БАДИДА М.П. Міждодатні відносини та соціально-економічний розвиток місцевих громад	46
ПТАЦЕНКО Л.О. Особливості розвитку корпоративних утворень на сучасному етапі ринкових відносин у Україні	52
УСТЕНКО С.В., ЗІНОВ'ЄВА Ю.С. Інтеграція виробничо-промислових структур як шлях підвищення конкурентоспроможності господарюючих суб'єктів	57
Інноваційно-інвестиційна політика	
УЩЕНКО Н.В. Методологічні особливості моделей інвестування в розвиток людського капіталу	65
ОЖИВЕНКО Я.П. Актуальні питання реалізації в Україні основних положень Концепції створення національної системи потенціального кредитування	71
СПАТВИНЬСЬКИЙ М.А. Оцінка економічної ефективності інноваційних проектів: управлінський аспект	76
САВЧЕНКО В.Ф. Обґрунтування напрямів розвитку інфраструктури інноваційної політики в державі і регіонах	82
ГАРКАВЕНКО Н.О. Проблеми формування професійно-кваліфікаційного потенціалу України в умовах інноваційного розвитку економіки	87
БАБІЄНКО М.Ф., ВІТВИЦЬКА О.Д., СКРИПНИЧЕНКО В.А. Інноваційна діяльність та реформування ринку науково-технічної продукції	92
РЕДЗЮК В.В. Вплив ринку цінних паперів на створення інноваційно орієнтованої економіки України	96
Економічні проблеми розвитку галузей та видів економічної діяльності	
ГЕВЬ В.С., ВОРОБЕЙ М.В., ЛАЗЕБНА Ю.М. Довгострокове забезпечення в обліку та звітності	101
МИСЕЛЬОВА О.М. Концептуальні підходи щодо оподаткування страхової діяльності	107
ПАНАСЕНКО Д.А. Привабливість азійського регіону для українського військового банасу	113
СТОРОЖУК В.М. Кластерна модель будівельного комплексу України	116
БЕСЧАСТНА М.В. Класифікація функцій управління сільським господарством	119
МОШКОВЬКА О.А. Особливості організації управлінського обліку на вітчизняних молоко-переробних підприємствах	123
Розвиток регіональної економіки	
ЩЕВЧУК І.В. Класифікація факторів формування регіонального ринку медичних послуг	127
КАРПЕЦЬ С.Л. Агентства регіонального розвитку європейський досвід, практика встановлення та перспективи розвитку України	131
Соціально-трудова проблеми	
ЛИСЕНКО М.С. Механізми забезпечення кадрової безпеки підприємств	137
КЛОКАР О.О. Роль трудової мотивації аграріїв у соціально-економічному розвитку України	140
КУЛИК Ю.Є. Аналіз управлінського досвіду професійного розвитку менеджерів у міжнародних компаніях	146
ОКЛЯРЕНКО Ю.В. Динаміка показників розвитку охорони здоров'я	150

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ КОРПОРАТИВНИХ УТВОРЕНЬ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РИНКОВИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

Постановка проблеми. Основні засади ринкової економіки передбачають відносну самостійність суб'єктів господарювання, які постійно взаємодіють між собою. На ринку діють суб'єкти різної форми організації підприємницької діяльності – господарські товариства, приватні і державні підприємства та їхні об'єднання – корпорації, концерни, холдинги тощо. Крім того, розвитку набувають сателітарні утворення – фінансові ринки, на яких діють комерційні банки, страхові та інвестиційні компанії, недержавні пенсійні фонди тощо.

Найпоширенішим підприємницьким утвореннями в ринкових умовах є корпорація. Аналіз статистичних даних свідчить про те, що корпоративні утворення займають провідні позиції в економіці розвинених країн [1].

Дослідження довело, що в Україні сформувався досить потужний корпоративний сектор, яким сьогодні виробляється майже 80% промислового продукту. Зміна власника зумовила виникнення і трансформацію цілого ряду питань управління як економічного, так і правового характеру. Адже, крім приватизованих підприємств, і тих, що залишилися у державній власності, утворилися інші інституції, значна питома вага в яких належить корпоративним формуванням. І хоча в Україні існує певна система корпоративних відносин та механізмів їх регулювання, вони потребують розвитку та удосконалення.

Автор **статті** ставить за **мету** розглянути розвиток в Україні корпоративних утворень різних типів та визначити їх місце в національному господарстві.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Питанням формування корпоративного сектора економіки немало уваги приділено в працях вітчизняних вчених і фахівців: В. Бесєдіна, О. Білоуса, І. Бондар, С. Глуценка, М. Грідчіної, В. Євтушевського, Л. Мамічевої, Т. Момот, С. Мочерного, М. Павловського, А. Покритана, С. Правденка, А. Римарука, В. Рогача, О. Рудченка, М. Сіроша, В. Суторміної, О. Устенка, В. Черняка, М. Чечетова, В. Чижової, Ю. Шаповала, В. Шапрана, С. Якубовського та інших.

Незважаючи на значну кількість наукових досліджень, проблеми формування корпоративних утворень різних типів та їх діяльність в єдиному економічному просторі залишаються актуальними і потребують постійної уваги. Адже зростання потреб суспільства в послугах нефінансових і фінансових корпорацій є глобальним питанням і відбувається на фоні розвитку ринкових відносин і корпоративного сектора. Сьогодні потрібно діяти таким чином, щоб зберегти наступність перспективних економічних тенденцій. Здобуті досягнення слід розвивати, спрямовуючи спільні зусилля всіх суб'єктів економічних відносин на удосконалення інфраструктури корпоративного сектора.

Виклад основного матеріалу. Отже в Україні настав період, коли трансформаційні процеси з початкової стадії політико-юридичного переоформлення власності вступають у стадію реального оволодіння новими відносинами власності, створення умов для функціонування української економіки в розвинутому ринковому середовищі.

В умовах ринкових відносин застосовується система національних рахунків, яку формує сукупність показників послідовного та взаємопов'язаного опису найважливіших процесів і явищ економіки: виробництва, доходів, споживання, нагромадження капіталу, фінансів. Відповідно до Міжнародних стандартів, системи національних рахунків Організації об'єднаних націй 1993р. Держкомстатом розробляються Національні рахунки, в системі яких інституційні одиниці групуються на п'ять секторів, а їх суб'єкти взаємодіють між собою на ринках ресурсів, товарів та послуг, фінансовому ринку (рис. 1). Серед цих секторів виділяють наступні:

- нефінансові корпорації – інституційні одиниці, які займаються ринковим виробництвом товарів та послуг для продажу за цінами, що покривають витрати виробництва і дають прибуток;
- фінансові корпорації – комерційні інституційні одиниці, що спеціалізуються на фінансово-посередницькій діяльності (банки, страхові компанії та ін.);

- сектор загального державного управління – органи управління центрального та місцевого рівнів, некомерційні бюджетні організації, держані цільові та позабюджетні фонди;

- сектор домашніх господарств – об'єднує фізичних та юридичних осіб як споживачів, а в деяких випадках - як суб'єктів некомерційної виробничої діяльності;

- сектор некомерційних організацій – обслуговує домашні господарства; до нього входять інституційні одиниці, створені окремими групами домашніх господарств, для забезпечення їх політичних, релігійних і професійних інтересів, а також для надання соціально-культурних послуг (соціально-культурні підрозділи нефінансових корпорацій) [2].

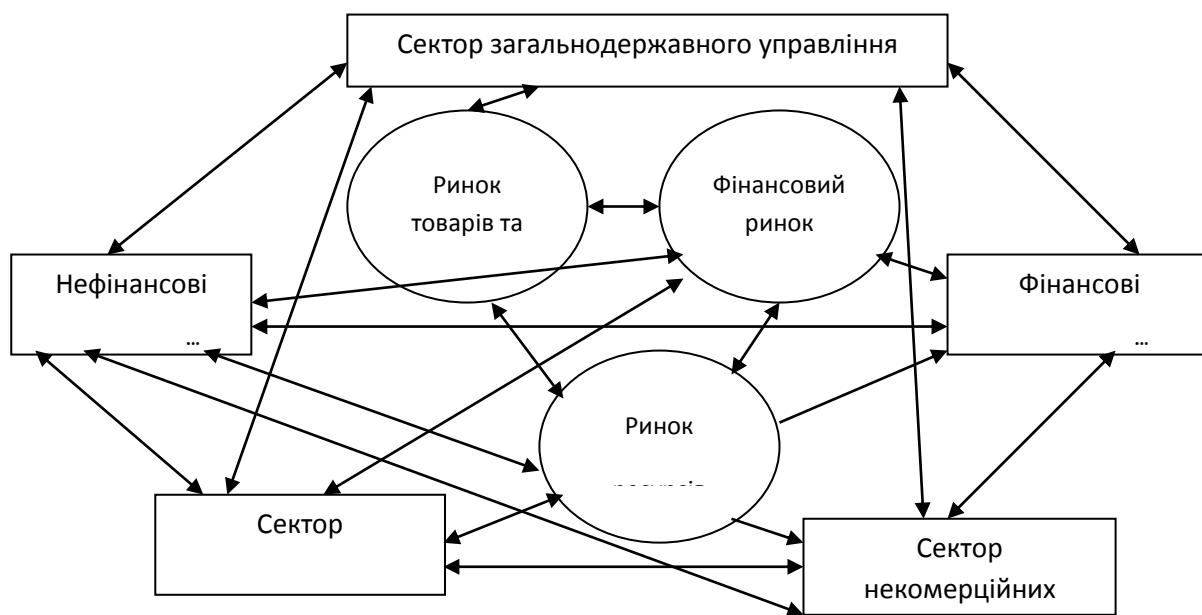


Рис. 1. Взаємовідносини між інституційними секторами економіки

Дане групування свідчить про потужність корпоративного сектора, до якого відносяться фінансові та нефінансові корпорації. Крім того, державними корпоративними правами управляють уповноважені особи, які відносяться до сектора загальнодержавного управління; соціально-культурні підрозділи нефінансових корпорацій належать до сектора некомерційних організацій;

послугами фінансових та нефінансових корпорацій постійно користуються домашні господарства.

Значимість корпоративного сектора для економіки України в цілому підтверджується статистичними даними. Так, в результаті приватизації кількість нефінансових корпоративних утворень у 2006 році становила майже 34 тис. одиниць (табл.1).

Таблиця 1

Кількість об'єктів за організаційно-правовими формами

(на початок року)

Підприємство	Роки					Середньорічні темпи росту (зниження)
	1992-2000	2001	2002	2006	I півр. 2007	
Всього, у тому числі:	775763	634886	889330	1070705	1161308	1,12
- приватне	175910	192168	206144	248211	265412	1,14
- колективне	48059	40028	37869	31168	28521	-1,08
- державне	9824	9965	9307	7562	7349	-1,1
- казенне	44	49	49	50	43	-1,03
- комунальне	13541	13713	14558	16688	16802	1,06
- акціонерне товариство	35218	34942	35134	33976	32608	-1,01
з них: ВАТ	12045	12089	12171	11345	10651	-1,02
- інші товариства	319972	312051	324614	327512	369607	1,04
- інші	173195	31970	261655	405538	440966	1,32

* Джерело: Держкомстат України.

Корпорації являються основними суб'єктами фондового ринку – невід'ємної складової частини ринкової економіки. Ринок цінних паперів надає можливість суб'єктам господарювання залучати інвестиції для розвитку виробництва продукції, збільшення власного капіталу, фінансових активів, сприяння прискоренню процесів реформування економіки.

Значна частина економічних інтересів зосереджена на фондовому ринку, який знаходиться в постійному розвитку. За прогнозами аналітиків з розвитку фондового ринку можна констатувати, що обсяг емісії цінних паперів та угод з цінними паперами мають безумовно тенденцію до зростання (табл.2).

Таблиця 2

Вибіркові показники розвитку фондового ринку України, млрд. грн.

Показники	2003 рік	2006 рік	2009 рік (прогноз)	2010 рік (прогноз)
Обсяг угод з цінними паперами	120	160	175	185
Обсяг випуску акцій	91	127	172	207
Обсяг випуску облігацій	4	5	5,3	5,5

*Джерело: [3, С.109].

Ступінь розвитку фондового ринку характеризується, в значній мірі, кількістю посередників, різноманітністю послуг, які вони надають, та встановленими між ними взаємовідносинами. На розвиненому ринку здійснюють свою діяльність величезна кількість фінансових посередників. Вони надають послуги, пов'язані з емісією цінних паперів, їх обігом на вторинному ринку. Крім того, фінансові посередники сприяють інвестуванню коштів у різні галузі економіки. При емісії державних боргових зобов'язань та на ринку державного кредиту вони сприяють залученню коштів для забезпечення потреб державного бюджету.

На вторинному ринку фінансові посередники забезпечують функціонування ринку, а також задовольняють інтереси юридичних та фізичних осіб щодо інвестування коштів у фінансові активи та вилучення їх з процесу інвестування [4, С.245]. При цьому інститути ринку не тільки задовольняють потреби інвесторів, а й надають інформаційні, консультаційні, управлінські послуги.

- Останнім часом у зв'язку з послабленням державного регулювання національних ринків та зростаючими потребами учасників ринку в якісних і різноманітних послугах фінансове посередництво набуває універсальних форм.

На початок 2007 року в Україні здійснювали діяльність 1363 професійних учасники ринку цінних паперів, з них:

- торговців-зберігачів – 180 учасників, у тому числі 100 банківських установ;
- торговців-зберігачів-реєстраторів – 32 учасника, в тому числі 26 банків;
- 1 депозитарій по здійсненню розрахунково-клірингової діяльності;
- 2 депозитарії цінних паперів по здійсненню депозитарної діяльності;

- реєстроутримувачів – 351.

Крім того на ринку цінних паперів працюють:

- емітенти, які самостійно ведуть реєстри власників іменних цінних паперів – 357;
- торговці цінними паперами – 805 [5, С.9-13],

а також здійснюють діяльність 12 саморегулівних організацій, в які входять 1829 членів – професійних діячів фондового ринку.

Діяльність з організації торгівлі на ринку цінних паперів України здійснюють фондові біржі та торговельно-інформаційні системи, загальна кількість яких налічує 10, у тому числі 8 фондових бірж [5, С.7].

Що стосується фінансових корпорацій, то вони діють на ринках банківських і страхових послуг та на інвестиційному ринку. Статистика свідчить, що з усіх підприємства акціонерної форми, які зареєстровані в Україні, 20,5% концентруються саме у фінансовій сфері. За обсягами виробництва частка акціонерного сектору у цій сфері становить 25,9% після промисловості (56,1%) та будівництва (24,9%) [6].

Банки є досить вагомим сегментом корпоративного сектора, вважаються важливою ланкою в механізмі монетарного регулювання економіки та виконують такі основні функції:

- надання кредитів та забезпечення потреб у ліквідності інших суб'єктів ринку;
- обслуговування комерційних угод та управління системою платежів;
- трансформація ризиків, термінів та капіталів.

В Україні банківський сектор представлений значною кількістю організацій. Аналіз статистичних даних свідчить про те, що на діяльність банків впливає такий ринковий фактор як конкуренція, що витісняє слабкіші з них, та дає можливість розвиватися більш стійким (табл. 3.). Крім того, відбувається процес проникнення іноземного капіталу в національну банківську систему.

Розвиток банківської системи та послуг

Показники	Роки						
	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Кількість зареєстрованих банків, шт.	189	182	179	181	186	193	198
Кількість банків, що знаходяться в стадії ліквідації, шт.	35	24	20	20	20	19	20
Кількість діючих банків, шт., - з них з іноземним капіталом	152 21	157 20	158 19	160 19	165 23	170 35	174 47
Кредити надані всього, млн. грн., - з них суб'єктам господарської діяльності	32097 26564	46736 38189	73422 57957	97197 72875	156385 109020	269688 167661	428863 276419
Вкладення в цінні папери, млн. грн.	4390	4402	6534	8157	14338	14166	

* Джерело: <http://www.bank.gov.ua>.

У національній економіці банківський капітал відіграє значну роль, про що свідчить частка банківського кредитування у валовому внутрішньому продукті України (табл. 4).

Таблиця 4

Питома вага обсягу банківського кредитування
у валовому внутрішньому продукті України

Показники	Роки					
	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Обсяг валового внутрішнього продукту, млн. грн.	93365	102593	127126	170070	188500	413083
Кредити надані всього (наростаючим), млн. грн.	32097	46736	73422	97197	156385	269688
Сума наданих кредитів за період, млн. грн.	7295	14639	26686	23775	59188	113303
Питома вага банківських кредитних вкладень у ВВП, %	7,8	14,3	21	14	31,4	27,5

* Авторська розробка.

Основні економічні інтереси комерційних банківських полягають у забезпеченні прибуткової діяльності та мінімізації кредитного ризику (як основного), який виникає внаслідок втрат, спричинених неповерненням позик і несплатою відсотків, тобто невиконання позичальником кредитної угоди.

Іншими фінансовими корпораціями виступають страхові компанії. Крім фінансового посередництва, що полягає у здійсненні виплат своїм клієнтам при настанні певних подій, обумовлених у договорі страхування, страхові компанії можуть використовувати страхові внески на інвестиційну діяльність, зокрема придбання облігацій, акцій, заставних та інших цінних паперів. На розвинених світових ринках близько 90% активів страхових компаній – це цінні папери [7]. Можна стверджувати, що страхові компанії являються важливим елементом корпоративного сектора економіки і виступають на ринку інститутом, де одні фінансові активи перетворюються на інші.

На сьогоднішній день в Україні сформувався досить потужний, хоча і недостатньо розвинений корпоративний страховий ринок. За даними Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг станом на 1 січня 2007 року в Україні діяло 411 страховиків [8], які за організаційно-правовою формою розподіляються наступним чином:

- акціонерні страхові компанії відкритого типу – 18%,
- акціонерні страхові компанії закритого типу – 70%,
- страхові компанії, створені у формі товариств з додатковою відповідальністю – 11%,
- страхові компанії у формі товариств з повною відповідальністю – 0,25%,
- страхові компанії у формі командитних товариств – 0,75% (рис. 2).



Рис. 2. Розподіл страхових компаній за організаційно-правовою формою в Україні

Страховий ринок може стати потужним джерелом розвитку інвестиційного ринку, але лише за умови досягнення ним відповідного рівня. Серед основних причин, крім низького рівня страхової культури населення, можна виділити і недосконале державне регулювання зазначеної сфери економічних відносин.

Іншими інституціями, які діють у корпоративному секторі економіки, є інститути спільного інвестування. Вони представлені інвестиційними компаніями, які залучають кошти інвесторів і вкладають їх у диверсифікований портфель цінних паперів. Фінансові ресурси (пасиви) інвестиційних компаній формуються за рахунок розміщення на ринку власних акцій та інвестиційних сертифікатів, активи – за рахунок придбання пайових і боргових цінних паперів інших емітентів [9]. Як правило, з метою диверсифікації ризиків інвестування, інвестиційні компанії вкладають кошти у різноманітні цінні папери багатьох емітентів. Ці корпоративні утворення розрізняються за формою організації та механізмом формування і використання фінансових ресурсів (відкритого і закритого типу), а їх економічні інтереси полягають в отриманні спекулятивного прибутку.

На початок 2007 року в Україні діяло 266 фондів, створених відповідно до Закону України «Про інститути спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди)», 224 компанії мали ліцензію на здійснення професійної діяльності на ринку цінних паперів з управління активами (КУА), з них 36 управляли активами інститутів спільного інвестування (ІСІ). Загальна сума активів ІСІ (крім венчурних фондів) складала 1,38 млрд. грн., які вкладаються, головним чином, в цінні папери першого порядку – акції та корпоративні облігації, а також на банківські депозитні рахунки (табл. 5).

Перспективними фінансовими корпоративними утвореннями для розвитку соціальної політики та інвестиційного ринку в Україні, на наш погляд, є недержавні пенсійні фонди, діяльність яких регламентується Законом України „Про недержавне пенсійне забезпечення”. Активи пенсійних фондів формуються за рахунок пенсійних внесків їх учасників (вкладників), що сплачуються ними у розмірах та в порядку, встановлених пенсійним контрактом відповідно з обраними пенсійними схемами [10].

Вкладення активів фондів ІСІ
(станом на 01.01.07.)

Назва активу	Загальна сума активів (млн. грн.)	Питома вага в загальних вкладеннях (%)
Державні цінні папери	30,58	2,22
Акції	412,01	29,88
Облігації підприємств	336,80	24,43
Векселі	28,85	2,09
Банківські депозитні рахунки	368,8	26,75
Ощадні сертифікати	18,0	1,31
Заставні	0,24	0,02
Інші папери	0	-
Банківські метали	0	-
Нерухомість	2,06	0,15
Інші активи	181,54	13,17
Усього	1378,87	100

Згідно законодавства, недержавні пенсійні фонди мають право вкладати кошти в акції та облігації українських емітентів, що відповідно до чинних норм перебувають в обігу на організаційно оформлених ринках цінних паперів України та пройшли лістинг на фондовій біржі або в торговельно-інформаційній мережі.

На початок 2007 року недержавні пенсійні фонди проводили свою діяльність у 7 регіонах України, а найбільша їх кількість зосереджена у м. Києві – 43. [5, С.10]. Найбільша частка активів недержавних пенсійних фондів, загальна кількість яких налічувала 75, зосереджена в цінних паперах та грошових коштах, відповідно 61,17% та 32,11%. Пенсійні активи, що накопичуються у пенсійному фонді, дозволяється використовувати виключно для цілей його інвестиційної діяльності. Прибуток, одержаний від інвестиційної діяльності, розподіляється пропорційно сумам на індивідуальних пенсійних рахунках учасників недержавного пенсійного фонду [11].

З нашої точки зору всі ці положення можуть стати дієвим та ефективним механізмом залучення внутрішніх інвестицій у розвиток та становлення корпоративної власності та задоволення економічних інтересів інвесторів.

Кількість залучуваних корпоративних учасників недержавних пенсійних фондів зростає. Зокрема, на кінець 2006 року вона становила 138398 осіб, а на початок року – 88363 осіб. При цьому значними темпами зростає кількість учасників нових пенсійних фондів – майже у 3,5 разів.

Структура інвестування активів недержавних пенсійних фондів така:

- банківські депозити – 47%,
- облігації резидентів – 25%,
- акції українських емітентів – 12%,
- цінні папери з гарантованим доходом – 3%,
- банківські метали – 3%,
- об'єкти нерухомості – 1%,
- інші активи, не заборонені законодавством, у тому числі поточні рахунки – 9% [12].

Подальший ефективний розвиток найбільш динамічного сегмента сфери небанківських послуг – ринку недержавного пенсійного забезпечення – залежатиме, насамперед, від державної політики щодо здійснення пенсійної реформи.

Висновки. Проведений аналіз довів потужність сформованого в Україні корпоративного сектора, який включає нефінансові та фінансові корпорації, а також їх контрагентів, що займають досить великий сегмент в національному господарстві. Економічні інтереси учасників корпоративних відносин знаходяться в прямій залежності від внеску або мети та мають вплив на ступінь і напрями контролю за діяльністю корпорації.

Не зважаючи на ряд прийнятих за останні роки нормативно-законодавчих актів України, які стосуються вдосконалення корпоративних відносин, розвиток інституту корпоративної власності випереджає законодавче забезпечення

подальшого ефективного його становлення та відносин між учасниками корпоративних відносин. Така ситуація дає поштовх для нових наукових досліджень і розробок раціональних шляхів формування ефективної системи збалансованості економічних інтересів.

Література:

1. Проблеми правового регулювання інвестиційної діяльності // www.ft.com // FT – 500. – 2006. May
2. Кужель М.Ю. Економічні засади формування корпоративних структур // Корпоративний капіталізм: передумови становлення. – К.: Видавничий дім «Корпорація», 2007. – С.105
3. Стратегія економічного і соціального розвитку України (2004-2015 роки). Шляхом Європейської інтеграції / Під наук. Ред.. А.С. Гальчинського. – К.: ІВЦ Держкомстату України. – 2004. – 416 с.
4. Шелудько В.М. Фінансовий ринок: Підручник. – К.: Знання, 2006. – 535 с.
5. Звіт ДКЦПФР // Ринок цінних паперів в Україні. – 2007. - №№ 35-37.
6. Луценко Ю. Акционерный сектор отечественной экономики // Экономика Украины. – 2005. - №1. – С.44.
7. Кидуэлл Дэвид С. Финансовые институты, рынки, деньги. – СПб.: Питер. – 2000.
8. Офіційний сайт Державної комісії з регулювання ринків фінансових послуг України // www.dfp.gov.ua.
9. Ходарківська В.П., Беляєв В.В. Ринок фінансових послуг: теорія і практика. – К.: ЦУЛ, 2002.
10. Нізков О. Перспективи роботи недержавних пенсійних фондів на ринку цінних паперів України // Цінні папери України. – 2002. - № 18. – С. 8-9.
11. Левченко З. Пенсійна реформа – шлях до інвестування економіки // Цінні папери України. – 2002. - № 37. – С. 10-11.
12. Румянцев С. Розвиток ринків фінансових послуг. // Цінні папери України. - №51 (443) від 28.12.06. – С.11.